

Voor koning, voor vaderland,
voor familie

WILBUR

COURTNEY'S ULTIMATUM

SMITH

MET DAVID CHURCHILL

XANDER

AVONTUUR

WASHINGTON DC, EIND APRIL 1943

De zon scheen over de hoofdstad van het land. De temperatuur steeg naar rond de twintig graden, maar een milde bries zorgde ervoor dat de lucht aangenaam en fris aanvoelde. Het was het soort weer waardoor een man een goed excuus verzon om een tijdje het kantoor te verlaten.

Joe Lewandowski zag zijn contactpersoon, degene die hij alleen als Foxglove kende, naar zich toe komen lopen. Lewandowski's codenaam was Shadow. Hij liet het smeulende stompje van een goedkope sigaar op de grond bij zijn voeten vallen, trapte die uit in de aarde van East Potomac Park en slenterde verder.

Hij knikte naar het bord waar hij tegen had geleund. 'Een rondje minigolf?' Met een grijns in de hoop dat Foxglove zich zo wat zou ontspannen, probeerde hij dit op een normaal gesprek te laten lijken. Gewoon, voor het geval er iemand naar hen keek.

'Nee, bedankt,' antwoordde Foxglove gespannen.

'Geen zin, hè?'

Foxglove haalde de schouders op.

'Oké, wat jij wilt.'

Lewandowski had er sinds hij meer dan een uur geleden in zijn Chevrolet pick-uptruck was gestapt op gelet of hij werd gevolgd. Dat was een automatisme, net als naar links en rechts kijken alvorens de straat over te steken. Hij had niets verdachts opgemerkt, maar nu ze hier in het park stonden, keek hij opnieuw of er niemand was die opviel. Hij knikte kort en keek toen Foxglove aan. 'Laten we naar Hains Point gaan. Ben je daar al eens geweest?'

‘Nee.’

Lewandowski bromde. ‘Nou, dat is waar de rivieren de Anacostia en de Potomac elkaar treffen –’

‘Wat heeft dat hiermee te maken?’ protesteerde Foxglove.

‘Je zei dat het nog belangrijker is dan normaal dat niemand ons kan afluisteren,’ legde Lewandowski bruusk uit. ‘Nou, Hains Point wordt zo goed als omringd door water, waardoor het heel lastig wordt voor iemand om ons te horen. Kom, we gaan.’

Lewandowski ging Foxglove voor over het pad door het park en wilde rechts afslaan, in de richting van hun bestemming, toen hij bleef staan en wees. ‘Het Witte Huis is daar. Een kilometer of drie verderop, misschien iets minder.’ Hij grijnsde. ‘Zo dichtbij en toch onbereikbaar, hm?’

‘Nee, niet onbereikbaar,’ zei Foxglove. ‘Niet met wat ik in gedachten heb.’

Sinds zijn komst naar Washington in de herfst van 1937 was Lewandowski’s aannemersbedrijfje AOK Contractors zijn dekmantel geweest.

Hij had de naam op de deuren van zijn pick-uptruck laten schilderen, met een telefoonnummer en de woorden WIJ WERKEN HARDER VOOR U. In de ogen van zijn vrienden en burens was hij net als zij, een gewone arbeider die zijn best deed om zich bij de middenstand aan te sluiten. Hij was meestal joviaal en gemoedelijk, maar hij stond erom bekend een kort lontje te hebben als iemand een klus verklootte. De andere stamgasten van zijn vaste kroeg noemden hem ‘Joey L’, maar soms, als hij het een beetje op zijn heupen kreeg, werd het ‘Crazy Joe’.

Lewandowski was zijn echte naam, dus op een bepaalde manier hield hij zich in het volle zicht schuil. Toen hij was uitgezonden naar Washington hadden zijn meerderen hem ervan verzekerd dat de Amerikanen niet op de hoogte waren van zijn

identiteit, om de eenvoudige reden dat hoewel de FBI verantwoordelijk was voor het opsporen van buitenlandse spionnen op Amerikaanse bodem, de Verenigde Staten voorbij de eigen grenzen vrijwel niet over contraspionage-capaciteiten beschikten.

Dus hij behield zijn eigen naam en maakte zich geen zorgen dat zijn accent, hoewel het grotendeels dat van een Amerikaanse arbeider was, nog een Oost-Europees randje had. Amerika was immers een land van immigranten.

Af en toe vroeg iemand misschien: 'Zo, Lewandowski, hè? Wat is dat voor naam?'

Lewandowski antwoordde dan: 'Pools, mijn ouders zijn daar geboren.'

Dat was ook zo. Zijn familie kwam uit de havenstad Gdansk... of Danzig, zoals die in het Duits werd genoemd, wat de taal was die het grootste deel van de inwoners sprak die van Pruisische afkomst waren. Maar het was niet nodig om iemand dat te vertellen.

Het belangrijkste was dat Lewandowski eruitzag als een man die zich thuis voelde op een bouwplaats. Hij was van gemiddelde lengte, misschien een beetje te zwaar, maar dat was meer aan spieren te danken dan aan vet. Hij had een stierennek en vandaag was zijn stropdas losjes geknoopt en hing zijn overhemd ver genoeg open zodat er iets van krullend zwart borsthaar te zien was.

Gedurende de gehele wandeling over het pad viel Lewandowski niet uit de rol van de joviale aannemer, Joey L. Pas toen ze Hains Point bereikten, waar het veilig was om te praten, kon hij zichzelf zijn: de ervaren geheim agent, Jozef Lewandowski, wiens rang gelijk was aan die van een Britse of Amerikaanse majoor.

Lewandowski keek naar Foxglove, die tegen een reling leunde en over het water uitkeek. Er was hier goed uitzicht over de twee rivieren naar Maryland of in zuidelijke richting naar het

nieuwe Washington National Airport bij de rivieroever aan de kant van Virginia. Er was verder niemand te bekennen. ‘En, wat wilde je me vertellen?’

Foxglove keerde zich naar hem toe met een glimlachje dat de superioriteit uitstraalde van iemand die op de hoogte was van iets belangrijks wat de ander niet wist. ‘Churchill komt ergens gedurende de komende twee tot drie weken naar Washington. De precieze data zijn nog niet bevestigd. Dat zullen ze pas op het laatste moment doen...’ Een korte pauze en toen: ‘... vanwege de veiligheid.’

Lewandowski knikte, probeerde te kijken alsof Foxglove niet net een bom had laten vallen. ‘Waarom?’

‘Om de invasie van Europa voor te bereiden. Hij neemt zijn meest hooggeplaatste militaire bevelhebbers mee. Ze zullen elke dag hun Amerikaanse tegenhangers ontmoeten in het Federal Reserve Building. Tegen de tijd dat ze terugkeren naar Groot-Brittannië zullen ze hebben besloten precies waar en wanneer ze gaan aanvallen in Frankrijk en het zuiden van Europa.’

‘En jij kunt ons die informatie bezorgen?’

‘Dat denk ik wel, ja.’ Foxglove keek Lewandowski aan en voegde er nadrukkelijk aan toe: ‘Ze zijn zeker van de overwinning. Ze geloven dat het slechts een kwestie is van de middelen kiezen om die te behalen.’

‘Leuk voor ze.’ Lewandowski negeerde het verhaal van Foxglove over het triomfalisme van de geallieerden. ‘Ik begrijp nu waarom je zo gespannen was met betrekking tot deze afspraak.’

Foxglove ging recht staan, stapte bij de reling vandaan en keerde zich naar Lewandowski toe. ‘Dan heb je het mis.’

‘Pardon?’ Lewandowski keek op van de superieure, haast minachtende toon in de stem van zijn informant.

‘Je mist het grote geheel. De échte kans.’

‘Is dat zo? Praat me dan maar bij.’

‘Churchill zal besprekingen hebben met Roosevelt in het Witte Huis. Dat zal algemeen bekend worden gemaakt. Er zal echter ook zeker één besloten vergadering zijn, weg van de beveiliging van de presidentiële villa.’

Lewandowski vernauwde zijn ogen. Foxglove stelde nu toch zeker niet voor om... ‘En je punt is?’

‘Is dat niet duidelijk? Roosevelt en Churchill, twee zielige oude mannen, een ziekelijke invalide en een zatlap. Toch worden ze aanbeden door hun volk. Zij zijn het symbool van de geallieerde zaak.’ Foxglove zweeg even en keek Lewandowski recht aan. ‘Stel je voor dat ze allebei om het leven zouden komen.’

‘Goeie god...’ Lewandowski keek vlug nog eens om zich heen. Als iemand had gehoord wat Foxglove net had gezegd... Maar de enige andere wandelaar in zicht was een moeder die zo’n dertig meter verderop een kinderwagen voortduwde.

‘Meen je dat echt?’ siste Lewandowski. Dat was geen retorische vraag. Een deel van hem hoopte nog steeds dat dit Foxgloves verwrongen idee was van een grap.

‘Absoluut. Ik weet precies wanneer, waar en hoe het gedaan kan worden. Maar misschien heb jij er het lef niet voor...’

Lewandowski had wel door dat Foxglove bloedserius was, maar wat verklaarde die onderstroom van hoon, zelfs minachting? Lewandowski en zijn bazen hadden Foxglove nooit als iets meer dan een bron van inferieure informatie beschouwd, maar achteraf gezien kon Lewandowski zich momenten herinneren waarop Foxglove een nauwelijks onderdrukt gevoel van superioriteit had verraden.

Of misschien was het iets anders. Wat als Foxglove al die tijd al voor de andere kant had gewerkt en dit een hinderlaag was, bedoeld om hem uit de tent te lokken zodat de Britse geheime dienst of de FBI hem in handen kon krijgen? Wat als Foxglove

hém bespeelde in plaats van andersom? Lewandowski kwam in de verleiding gewoon weg te lopen. Maar kon hij het zich veroorloven zo'n kans te verspillen? Als het hem lukte – de grootste aanslag ooit – zou hij alle medailles, promoties en mooie vrouwen krijgen die een man zich ooit kon wensen.

Goed, dacht Lewandowski, blijf praten.

‘Weet je dat zeker? En jij kunt voor details als tijd en locatie zorgen?’

‘Natuurlijk. Anders had ik je er niets over verteld.’

‘Hier zal zorgvuldig over moeten worden nagedacht,’ merkte Lewandowski op. ‘Op de hoogste niveaus. Ik hoef jou niet te vertellen dat zo'n operatie niet mag mislukken.’

Foxglove lachte. ‘Ik zou denken van niet.’

‘Die mogelijkheid lijkt jou geen zorgen te baren.’

‘Moet dat dan? Ik verwacht niet dat die mislukt,’ antwoordde Foxglove met een glimlach.

Daar was die hooghartige houding weer. Lewandowski voelde het overweldigende verlangen om die grijs van het gezicht van Foxglove te slaan. ‘Luister, als een Brits of Amerikaans leger een vernederende nederlaag lijdt, wat gebeurt er dan met de generaals die verantwoordelijk zijn voor de ramp? Zij worden... Hoe luidt die uitdrukking ook weer? “Van hun bevel ontheven.” Maar in onze wereld worden ze ook van hun leven ontheven en dat geldt ook voor de officiers onder hen.’

Lewandowski's punt was duidelijk: jou zal hetzelfde overkomen als dit verkeerd gaat.

Het enige wat Foxglove zei was: ‘Dan kunnen we er maar beter voor zorgen dat dit lukt.’ IJskoud, onverschillig ten opzichte van de dreiging.

Lewandowski zuchtte. Hij moest zijn macht over Foxglove doen gelden en hij wist hoe hij dat moest doen, maar dat zou moeten wachten tot een ander moment en een andere plek. Voor nu zou hij het zakelijk houden. ‘Zoals ik al zei, ik zal ver-

slag uitbrengen van dit gesprek aan mijn meerderen.’

‘Zeg ze dat er niet veel tijd is om de knoop door te hakken.’

‘Daar ben ik me van bewust.’ Het was nu de beurt van Lewandowski om te glimlachen. ‘Er is natuurlijk een andere mogelijkheid...’

‘En die is?’

Voor het eerst bespeurde Lewandowski iets van ongemak in de stem van Foxglove. ‘Churchill en zijn generaals moeten van de ene kant van de Atlantische Oceaan de andere zien te bereiken.’

‘En?’

‘Wie zegt dat ze de overtocht overleven?’

Het mocht dan misschien lente zijn in mildere, zuidelijkere klimaten, maar de winter hield de Schotse Hooglanden nog in zijn greep. Op de top van de bergen in de verte lag sneeuw, de wind was guur en de lucht boven Loch Morar was een onafgebroken laag samengepakte donkergrijze wolken, waar geen enkel straaltje zonlicht doorheen drong.

De felste kleuren in de wijde omgeving waren het heldere donkerblauw van de ogen van Saffron Courtney en de roze gloed op haar huid. Ze was al voor dag en dauw op, hikete alleen over het ruwe landschap, en huiverde terwijl ze uitkeek over het diepste zoetwatermeer van de Britse Eilanden. Het was meer dan driehonderd meter tot aan de bodem en wie wist wat voor monsters zich in die zwarte diepte schuilhielden?

Saffron keek op haar horloge. Het was iets na halftwaalf. Ze moest over anderhalf uur terug zijn in het trainingscentrum bij Arisaig House van de Special Operations Executive en ze had nog zo’n elf kilometer te gaan. Ze droeg legerkistjes en een rugzak van dertien kilo. Als ze acht kilometer marcheerde en de laatste kilometers rende, zou ze er op tijd zijn, maar dan moest ze wel opschieten.

Toen Saffron zich omkeerde om precies dat te doen, wierp ze nog een blik op het loch. Het uitzicht was somber, maar zo spectaculair dat ze het in haar geheugen wilde prenten. En toch, terwijl ze naar dat water keek, leek die duisternis iets op te rakelen. Ze voelde haast de tandwielen in haar brein bewegen, als de tuimelaars van een slot die op hun plek vielen, tot er een deur, diep in haar onderbewustzijn, openging.

Opeens was het zwart dat naar Saffrons ziel reikte niet dat van het onpeilbare water, maar dat van de dodelijke, eindeloze nacht. Hoewel haar lichaam zich nog steeds bij een Schots loch bevond, had haar geest zich verplaatst naar een kleiner, minder diep water: een ceremonieel meer genaamd de Hofvijver in de Nederlandse stad Den Haag.

Het was alsof een tijdmachine haar mee terug had gesleurd, naar haar verleden. Het was donker aan het worden en Saffron zag de zilveren flitsen op de zwarte kraag van *ss-Hauptsturmführer* Karsten Schröder en de zilveren schedel en gekruiste beenderen op zijn pet. Ze hoorde zijn stem terwijl hij zich probeerde te vergrijpen aan de vrouw van wie hij geloofde dat ze een nazisymphisant was genaamd Marlize Marais. Ze rook zijn zweet, voelde de ruwe bast van een boom pijnlijk tegen haar rug drukken toen hij haar er hard tegenaan duwde en een hand onder haar rok en tussen haar benen schoof terwijl hij met de andere haar haren vastpakte.

Paniek kwam in haar op, alsof het allemaal weer opnieuw gebeurde. Toen versprong de tijdlijn als in een droom naar later die avond, toen ze niet langer stond, niet langer het hulpeloze slachtoffer was. Ze zat wijdbeens op Schröders ietwat bij bewustzijn zijnde lichaam, voelde zijn ademhaling zwakjes langs haar handpalm strijken terwijl ze zijn krachteloze pogingen om om hulp te roepen smoorde. Ze beleefde opnieuw dat lichte schuren van de hoedenspeld die ze met haar andere hand uit haar haren trok en de weerstand die ze ervoer toen ze

daar met moordzuchtige precisie mee stak en...

Saffron schreeuwde. Het was een primitieve, wilde kreet van furie en frustratie, de roep van een vrouw die was bezeten door een demon die ze niet kon overwinnen. Toen rende ze, wanhopig om aan de greep van die gruwel te ontkomen, waarbij ze elke gedachte om zelfs maar een deel van de afstand naar haar basis te lopen vergat, terwijl ze naar het dorpje Morar sprintte, langs het hotel, voorbij het station en over de weg naar Arisaig.

Saffron had nog geen kwart van die afstand afgelegd toen de pijn van het rennen de overbelaste spieren van haar lange, slanke benen vertraagde. Die klauwde naar haar bonkende hart en kneep de lucht uit haar borst. Hoe diep ze de volgende keer ook probeerde in te ademen, haar longen waren nooit tevreden.

Het kon Saffron niets schelen. Ze verwelkomde de pijn, omdat die een remedie was voor de allesoverheersende visioenen. Hoe meer haar brein zich concentreerde op haar fysieke kwelling, hoe meer de nachtmerrie zich terugtrok.

Haar route liep langs een prachtig stuk kust met uitzicht over het water naar de eilanden Eigg, Rhum en Skye, maar Saffron zag niets dan het asfalt voor zich. Ze arriveerde bij Arisaig, haar zicht vertroebeld door zweet, haar hart bonkend in haar keel. Ze rende de heuvel af over de oprit die van de Fort William-weg afliep naar het plein voor het huis, stormde door de voordeur naar binnen, strompelde door de lobby naar de grote hal en zakte op de vloer ineen.

Even later kwam er een legersergeant door de hal, een van de instructeurs van het trainingscentrum. Hij zag Saffron, rende naar haar toe en ging bij haar op zijn hurken zitten.

‘We kunnen maar beter de dokter even naar u laten kijken, juffrouw,’ zei de sergeant. Hij hielp Saffron overeind in een zittende positie, trok de riemen van de rugzak langs haar schouders en armen om die af te doen en hielp haar toen overeind.

Hij nam een van haar armen over zijn schouder en sleurde haar half mee naar de behandelkamer.

De sergeant was een kleine, gedrongen, krachtig gebouwde man. Saffron was een aantal centimeter langer, maar was zo'n twintig kilo lichter. Het span leek op een bulldog die een gekluisterde, overbelaste windhond begeleidde.

'Wie hebben we hier?' vroeg dokter Hamish Maguire toen Saffron, maar half bij bewustzijn, op een stoel tegenover zijn bureau werd gedeponeerd.

'Juffrouw Courtney, dokter.'

'Aye, een waarheid als een koe,' zei Maguire, die om zijn bureau heen liep en er toen tegenaan leunde terwijl hij zijn uitgeputte patiënt bestudeerde. 'En hoe is ze in deze erbarmelijke toestand beland?'

'Zo te zien heeft ze het overdreven bij een veldloop.'

'Tja, het is niet de eerste keer dat ze dat heeft gedaan, hm?'

'Bij lange na niet,' beaamde de instructeur.

'Hoelang had ze het vorig jaar uitgehouden? Achtenveertig uur?'

'Eerder tweeënzeventig,' meldde de sergeant, die zijn bewondering voor een prestatie op het gebied van uithoudingsvermogen die inmiddels was opgenomen in de legendes van Arisaig niet kon verbergen. Alle rekruten kregen een verhooroefening te verduren die zo dicht mogelijk in de buurt kwam van de daadwerkelijke ervaring van gevangen en gemarteld te worden door de Gestapo. Het werd als een prestatie beschouwd als je het een enkele dag volhield. Drie dagen was ongekend, maar door die prestatie had Saffron het grootste deel van de week bedrust moeten houden.

Saffron deed haar ogen open en kreunde zacht.

'Goed, sergeant, ik neem het nu wel van u over,' zei Maguire.

Terwijl de instructeur de kamer verliet, pakte de dokter Saffrons arm die slapjes langs de stoel bungelde, en nam haar

polsslag op. Die was snel – honderdtwintig slagen per minuut – maar dit was het sterke, solide ritme van een drieëntwintigjarige vrouw in topconditie. Maguire voelde die vertragen terwijl hij hiermee bezig was.

Saffron hief haar hoofd en deed haar ogen open. ‘Dokter, ik beloof u dat er niets aan de hand is.’ Haar uitspraak was die van een Engelse vrouw uit de upper class, maar daar klonk de wat scherpere cadans doorheen van Brits koloniaal Afrika. Ze ging iets rechter zitten. ‘Echt, u hoeft uw waardevolle tijd niet aan mij te verspillen.’

‘Och, ik heb geen haast,’ antwoordde Maguire. ‘U bent zelfs mijn eerste klant van de dag.’

Saffron knikte, te uitgeput om een reden te bedenken om in discussie te gaan.

‘Weet u, men heeft hier een hoge dunk van u,’ sprak Maguire. ‘Die oude Fairbairn zei altijd dat u een van de zes meest van nature begaafde vechters bent die hij ooit heeft getraind. Hij is natuurlijk niet langer hier bij ons. Er is elders grote vraag naar zijn methoden.’

‘O,’ zei Saffron, waarna ze haar mond hield.

Maguire ging verder. ‘Ik weet nog dat ik dacht hoe opmerkelijk het was dat iemand zo charmant als u, onder normale omstandigheden zonder enig teken van agressie of een kort lontje, zo’n capaciteit voor geweld bezit wanneer de situatie dat vereist. Fairbairn wees me erop dat de beste krijgers zo zijn. Ze kunnen het hoofd koel houden, laten zich niet makkelijk provoceren en zijn nooit bewust op zoek naar problemen. Maar als er problemen op hun pad komen, houden zij zich niet in.’

Saffron haalde haar schouders op en heel even kwam ze eerder over als een verveeld schoolmeisje dan als een SOE-agent.

‘Maar zelfs de taaiste vechter is maar een mens.’ Maguire nam haar zorgvuldig in zich op, alsof hij naar een of andere aanwijzing zocht die diep in haar verscholen zat. ‘De sergeant

had het over uw moed toen ze u de Gestapo-behandeling gaven. Wat ik me echter herinner zijn de nachtmerries die u naderhand had. Uw geschreeuw joeg die arme zuster McLintock de stuipen op het lijf. Ik vraag me toch af of u nog een aanvaring hebt gehad met onze Duitse vrienden... in elk geval in uw hoofd.'

Nu ging Saffron rechtop zitten, opeens alert. 'Waarom zegt u dat?' Er klonk nu een scherpe klank door in haar stem.

Maguire glimlachte. 'Tja, nou... Dit is natuurlijk een heel gereserveerde instelling. Maar toch, als hooggeplaatste officiers uit Londen komen kijken hoe het hier gaat en we ze een borrel of twee geven, is het logisch dat ze het over onze voormalige pupillen hebben en hoe het hen vergaat in de echte wereld. En aangezien u een van onze meest opmerkelijke leerlingen bent... Laten we het erop houden dat hoewel ik niet op de hoogte ben van specifieke details van uw recente missie, ik me er bewust van ben dat u in allerijl moest worden weggehaald en dat u, en ik citeer, "verdomme werd opgejaagd door de helft van de Gestapo in de Lage Landen".'

Saffron haalde haar schouders op met een lichte grimas. 'Zoiets.'

Maguires stem werd harder, minder gemoedelijk. 'Juffrouw Courtney, u bent hier door uw meerderen heen gestuurd om tot rust te komen, u te ontspannen en een matige hoeveelheid fysieke en technische training te doen. Het doel was om u weer in topconditie naar het zuiden te sturen, niet om u door de Hooglanden te laten rennen alsof de handlangers van Hitler u nog steeds op de hielen zitten. Volgens mij is dat waar u mee bezig was en aangezien er geen meldingen zijn geweest van nazi's in de omgeving, moet ik concluderen dat de vijanden voor wie u op de vlucht was zich in uw hoofd bevinden. Is dat een goede inschatting?'

Saffron wendde haar blik af en begroef haar gezicht in haar

handen. 'Het gaat prima.' Haar stem klonk gedempt. 'Echt... het gaat prima.'

'Geen zorgen, meisje,' sprak Maguire op vriendelijke toon. 'Dat is niets om je voor te schamen. Ik vermoed dat je dingen hebt meegemaakt waar de taaiste, meest doorgewinterde veteraan last van zou hebben. Maar we moeten daar de confrontatie mee aangaan, omdat onverwerkte stress niets minder is dan een onbehandelde ziekte. Die wordt steeds erger en kan je fataal worden. Zo, kijk me eens aan...'

Maguire wachtte tot Saffron diep inademde, haar handen voor haar gezicht weghaalde en zich naar hem toe keerde.

'Zit ik op het juiste spoor?' vroeg hij.

Saffron knikte.

'Wil je dat ik voor wat hulp zorg?'

Ze antwoordde niet. Het zat niet in haar aard om haar zwakheden toe te geven. Maguire probeerde haar daar niet toe te dwingen. Hij keek haar alleen maar aan, wachtte op een teken van een beslissing. Uiteindelijk knikte ze.

'Goed zo,' sprak Maguire. 'Er is een man op Harley Street die je kan helpen... een geweldige kerel, een echte autoriteit op zijn vakgebied.'

Saffron kromp ineen. 'Vertelt u dit aan brigadegeneraal Gubbins? Ik wil niet dat hij denkt dat ik niet geschikt ben om te werken.'

'Integendeel, hierdoor zul je alleen maar beter in staat zijn om aan de slag te gaan en dat weet hij maar al te goed. Geloof me, je bent niet de eerste van zijn mensen die een behandeling als deze nodig heeft. Zo... Je bent hier nog drie dagen. Mijn opdracht aan jou, als je dokter, is om voldoende uit te rusten, zo goed te eten als mogelijk is gezien onze rantsoenen, met af en toe lichte beweging. En dan bedoel ik ook licht, juffrouw Courtney. Niet meer door de Hooglanden sprinten.'

Saffron glimlachte. 'Ja, dokter.'